

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2287/2018
19.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ...-..., чији је пуномоћник Лазар Лападат, адвокат из ..., против туженог ББ АД ... из ..., чији је пуномоћник Бранко Димић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1592/18 од 11.05.2018. године, у седници одржаној дана 19.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1592/18 од 11.05.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2187/15 од 29.01.2018. године ставом првим изреке поништено је као незаконито решење туженог број СКП .../...-... од 16.06.2015. године о отказу уговора о раду тужиоцу и свих пратећих анекса уговора о раду. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на послове, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.000,00 динара.

Апелациони суд у Београду пресудом Гж 1592/18 од 11.05.2018. године одбио је жалбу туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 2187/15 од 29.01.2018. године.

Против пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права из свих разлога прописаних одредбом члана 407. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) па је утврдио да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а нема ни других повреда због којих се ревизија може изјавити у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, у радном односу код туженог на пословима у ..., уговором о раду број ... од 01.09.2002. године и анексом уговора број од 12.02.2011. године ове послове обављао је у ... у ... сектору. Упозорењем о постојању разлога за отказ број СКП-.../... од 28.05.2015. године тужени је упозорио тужиоца да је својим поступањем у периоду од 16.03. до 31.03.2015. године учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду - несавесно и немарно извршавање радних обавеза, на које се тужилац изјаснио 02.06.2015. године. Решењем туженог о отказу уговора о раду број СКП-.../...-... од 16.06.2015. године тужиоцу је на радном месту у ... сектору отказан уговор о раду са пратећим анексима, а због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду услед несавесног и немарног извршавања радних обавеза, те да му престаје радни однос даном достављања решења. У образложењу овог решења послодавац је навео да је запослени својим понашањем, односом према извршавању радних обавеза повредио правила чија повреда представља основ за отказ уговора о раду. Према Информацији о статусу објекта ... у акваторији сидришта ... број .../... од 31.03.2015. године утврђено је да је заменик директора за саобраћајне послове ВВ, извршном директору поднео извештај о нестанку барже, извршни директор о томе обавестио и МУП ПУ Из садржине Информације о нестанку барже КИ .../... од 31.03.2015. године утврђено је да је о нестанку барже извршни директор обавестио и Министарство грађевине, саобраћаја и инфраструктуре. Према садржини службене белешке са састанка од 01.04.2015. године ... сектора и записника са састанка овог сектора од 02.04.2015. године тема састанака је била нестанак барже, да је тужилац био присутан, а прегледом скица за период од 01.10.2014. до 31.03.2015. године утврђено да су били тужилац и запослени ГГ. Из приложених скица утврђује се да је баржа последњи пут приказана на сидришту 13.10.2014. године када је на дужности био ГГ који је 16.10.2014. године предао дужност тужиоцу; на скици од 20.10.2014. године коју је израдио тужилац нема барже без објашњења зашто није учртана и где се налази. Објекат ... у достављеним скицама сидришта приказује се до скице сидришта у ... са даном 30.03.2015. године коју је урадио тужилац, а 31.03.2015. у скици сидришта у ... коју је такође урадио тужилац нема овог објекта без објашњења зашто није учртан као и где се налази. У спорном периоду заменик директора ... сектора за послове саобраћаја био је ВВ, као и један од претпостављених тужиоцу, а на пословима радили су тужилац и ГГ, а због недостатка извршилаца на терену били су упослени и на додатним пословима који су се односили на утовар и истовар у луци ..., на прању и чишћењу објеката и нису увек имали брод на располагању којим би могли да изврше обилазак сидришта. Тада су то радили путем двогледа са шлепа на коме су били укваци на сидришту, који је био уз обалу, јер бродови за обилазак нису били доступни услед кварова, недостатка људства, горива и сл. Примопредаја објекта извршена је заједничким обиласком два дежурна капетана сидришта, који су цртали скицу и проследили је дирекцији, а по некада су то радили тужилац и ГГ, јер су због потребе посла били ангажовани на другим пословима (чишћење, прање, утовар, истовар и сл.). По налогу

туженог тужилац је са још два запослена радио на испумпавању воде из барже, а када су барже нестале прекинуо је обављање овог посла и кренуо да тражи спорну несталу баржу из сидришта. Радило се о баржама које су биле регистроване, али избачене из саобраћаја јер нису биле у функцији; вода се испумпавала из ових баржи да оне не би потонуле, како би тужени могао да их прода.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суда налази да је правилно схватање нижестепених судова да је побијано решење незаконито и да је тужбени захтев тужиоца који је предмет ревизијског одлучивања, основан и да нису постојали оправдани разлози за примену отказног разлога из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/2005 ... 75/14), јер је тужени неправилно утврдио постојање несавесног и немарног извршавања радних обавеза од стране тужиоца.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе док је одредбом члана 137. тачка 3. Колективног уговора туженог од 12.01.2015. године и одредбом члана 133. Правилника о раду туженог од 22.04.2014. године предвиђено је да послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе - неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних налога непосредног руководиоца.

У конкретном случају, нижестепени судови су правилно оценили да тужилац није несавесно и немарно извршавао радне обавезе и да нема његове кривице за нестанак барже, обзиром да је нестанак барже и стање на сидришту на коме је тужилац радио код туженог узроковано како недостатком средстава тако и недостатком потребног броја извршилаца за рад на терену. И по становишту овога суда тужилац не може бити одговоран за лоше стање на сидришту у дане 28. и 29.03.2015. године, обзиром да тужилац није био у могућности да свакодневно обилази барже, као и сидриште како је то током поступка несумњиво утврђено, јер није увек вршио фактичку примопредају сидришта и што је скицу сидришта примао од другог ..., а веродостојност скице се није претходно проверавала. Тужилац је био онемогућен у вршењу поверених послова из делокруга ... из разлога што је због недостатка људства био ангажован и на другим пословима (утовару, истовару, чишћењу и сл), што је послодавац као организатор процеса рада знао и морао знати, па је његова обавеза била да тужиоцу као запосленом омогући обављање поверених послова уз употребу потребних средстава као и потребног броја извршилаца. На туженом као послодавцу била је обавеза да докаже да је он тужиоцу као запосленом ставио на располагање сва средства за рад и потребан број извршилаца како би он могао несметано да обавља поверене послове из делокруга његовог рада и описа послова радног места који су му били поверени од стране туженог као послодавца, а применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП. То тужени као послодавац у овом случају није доказао, па с обзиром на утврђено чињенично стање следи закључак да тужилац није својом кривицом учинио повреду радне обавезе које му се стављају на терет што побијано решење о отказу уговора о раду тужиоца чини незаконитим.

Врховни касациони суд је имао у виду и остале наводе ревизије посебно наводе којима се указује да је тужилац туженог доводио у заблуду због необиласка сидришта и лажног достављања скица у коме је уписано стање које није одговарало стању на терену, али Врховни касациони суд налази да се овим наводима правилност и законитост побијане одлуке не доводи у сумњу, те је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

С`обзиром на успех туженог у поступку по ревизији, одбијен је захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, применом члана 153. и 154. у вези члана 165. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић